

Arrest

nr. 180 047 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 september 2015 tot het niet in aanmerking nemen van een aanvraag gezinshereniging en tot intrekking van de verblijfskaart type F.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 april 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is op 11 februari 2011 in het buitenland in het huwelijk getreden met mevrouw J.H., een Nederlandse onderdaan.

1.2. Het parket van de procureur des Konings van Antwerpen adviseerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen op 24 april 2013 om de huwelijksakte niet te erkennen en deze niet over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand.

1.3. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen heeft op 26 april 2013 geweigerd de huwelijksakte te erkennen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

1.4. Op 26 september 2014 blijkt uit een vingerafdrukkenopname uitgevoerd door de politie van Antwerpen dat verzoeker verschillende aliases heeft waaronder die van A.S. Op 19 februari 2007 trof de verwerende partij een ministerieel besluit tot terugwijzing ten aanzien van A.S. Dit alles wordt bevestigd in een proces-verbaal dat door de politie van Antwerpen werd opgesteld op 27 september 2014.

1.5. Bij vonnis van 29 oktober 2014 heeft de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen het in punt 1.3. bedoelde beroep ongegrond verklaard.

1.6. Op 17 april 2014 diende verzoeker bij de stad Antwerpen een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart op basis van een huwelijk met mevrouw J.H. Hij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 17 oktober 2014.

1.7. Op 21 oktober 2014 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.8. Op 17 september 2015 trof de verwerende partij een beslissing tot het niet in aanmerking nemen van een aanvraag gezinshereniging en tot intrekking van de verblijfskaart type F .

Dit is de thans bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“Overwegende dat u op 19/02/2007 het voorwerp heeft uitgemaakt van een ministerieel terugwijzingsbesluit dat op 19/02/2007 in werking is getreden en dat op 21/02/2007;

Overwegende dat het ministerieel terugwijzingsbesluit, in tegenstelling tot de terugdrijving en het bevel om het grondgebied te verlaten, die onmiddellijke maatregelen zijn, een veiligheidsmaatregel is die voor de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt, tenzij het besluit opgeschort of ingetrokken is of een termijn van tien jaar verstreken is; dat het feit dat men voor een duur van tien jaar het Belgisch grondgebied verbannen is een obstakel vormt voor een toelating of machtiging tot een verblijf of vestiging door het bestuur; dat de wetgever uitdrukkelijk voorzien heeft dat het besluit moest worden opgeschort of ingetrokken opdat de verbodsmaatregel ophoudt van kracht te zijn en dat, zolang deze maatregel niet opgeheven is, het bestuur, het verblijf of de vestiging niet kan toekennen (zie Raad van State, arrest nr. 218401 dd. 09/03/2012).

Overeenkomstig artikel 26 en 46bis van de wet van 15.12.1980 vormt het feit dat men onderworpen is aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat noch ingetrokken, noch opgeschort is en dat een verbod om het Rijk gedurende tien jaar binnen te komen omvat bijgevolg a fortiori een obstakel voor het bekomen van een verblijfstitel;

Overwegende dat u geen aanvraag tot schorsing of opheffing van het ministerieel terugwijzingsbesluit ingediend heeft, overeenkomstig artikel 46bis van de wet van 15.12.1980.

Aangezien u nog steeds onderworpen bent aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat op 21/02/2007 aan u betekend werd kan uw verzoek tot gezinshereniging niet in aanmerking genomen worden. De verblijfskaart van het type F wordt ingetrokken, aangezien de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.

Bij de Raad voor Vreemdelingebetwistingen kan een beroep tot nietigverklaring worden ingediend tegen deze beslissing, overeenkomstig artikel 39/2, §2, van de wet van 15/12/1980. Dit beroep moet binnen de 30 dagen na de betekening van deze beslissing door middel van een verzoekschrift worden ingediend.”

1.9. Op 22 maart 2016 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een minderjarige burger van de Unie, F.S, geboren op 8 november 2013, zijnde het gemeenschappelijk kind van verzoeker en J.H.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, *“Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen: schending artikel 8 EVRM: schending van artikel 7, artikel 40. §2 en 62 van de Vreemdelingenwet”*.

Na een theoretisch betoog over de formele motiveringsplicht, betoogt verzoeker als volgt:

“2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht; schending van art.8 EVRM; schending van art. 7, 40, §2 en 62 Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier.

De Staatssecretaris stelt dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een ministerieel terugwijzingsbesluit van 19.02.2007 dat in werking trad op 21.02.2007. Dit terugwijzingsbesluit neemt een einde op 20.02.2017, oftewel binnen een kleinte tien maanden.

Verzoeker vraagt de vestiging in België aan o.b.v. twee kinderen van Nederlandse nationaliteit, welke in België geboren zijn. Bovendien zijn deze kinderen ten laste van verzoeker. Verzoeker legt zeer veel loonfiches voor, welke aantonen dat verzoeker perfect in staat is om voor zijn kinderen te zorgen.

Verzoeker heeft o.b.v. art.8 EVRM het recht om samen te leven met zijn partner en kinderen. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens gaat uiteraard boven een ministerieel besluit. Wanneer men de enerzijds het recht o.b.v. artikel 8 EVRM van verzoeker (én zijn gezin!) afweegt tegenover het ministerieel terugwijzingsbesluit, dan komt men ontegensprekelijk tot de conclusie dat artikel 8 EVRM in de eerste plaats gerespecteerd dient te worden.

De staatssecretaris baseert zich op het ministerieel terugwijzingsbesluit. Verder ontbreekt evenwel de rechtsgrond waarop de staatssecretaris zich baseert.

De bestreden beslissing wordt tevens gemotiveerd door het feit dat er een verbod van 10 jaar is om het rijk te betreden, hetgeen de facto een inreisverbod inhoudt. Evenwel wordt een inreisverbod uiteraard opgeheven door een vraag tot vestiging op basis van eigen kinderen. In casu zou er dus ontegensprekelijk een positieve beslissing dienen te worden genomen, gelet op het feit dat verzoeker zijn aanvraag indient om zich te vestigen bij zijn kinderen.

De staatssecretaris miskent door deze beslissing de hiërarchie der rechtsnormen, waardoor hij kennelijk onredelijk, minstens manifest onzorgvuldig tot haar niet-gedateerde bestreden beslissing is gekomen.

Er moet derhalve worden geconcludeerd dat de Staatssecretaris ten onrechte de beslissing genomen en hierdoor het motiveringsbeginsel van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 7 en 62 Vw. schendt

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De Raad leest nergens in het verzoekschrift een concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing de artikelen 7 en 40, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schendt. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Daargelaten de vraag of het miskennen van de bewijswaarde van documenten de schending van de formele motiveringsplicht met zich meebrengt, legt verzoeker niet uit op welke wijze de bewijswaarde van stukken zou zijn miskend door de verwerende partij. Verder blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat deze wel degelijk de motieven bevat waarop ze steunt. De bestreden beslissing verwijst naar de artikelen 26 en 46bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij zet duidelijk uiteen dat verzoeker onderhevig is aan een ministerieel besluit tot terugwijzing, dat dit het verbod behelst om gedurende tien jaar het grondgebied te betreden, dat dit besluit niet is ingetrokken, opgeschort of opgeheven en dat derhalve de aanvraag tot vestiging niet in aanmerking kon worden genomen, wat als gevolg heeft dat de verblijfskaart F ten onrechte werd afgegeven en dat deze als ingetrokken moet worden beschouwd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze motieven dusdanig zijn geformuleerd dat hij niet in staat is er zich met alle middelen van recht op te verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

Waar verzoeker inhoudelijke kritiek geeft op de motivering van de bestreden beslissing bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker – dit onder één van zijn vele aliases – onderhevig is aan een ministerieel besluit tot terugwijzing dat getroffen werd op 19 februari 2007 vindt steun in het administratief dossier. Dit besluit bevat een verbod om gedurende 10 jaar het Rijk te betreden. Verzoeker bevestigt het bestaan ervan ook in zijn verzoekschrift. Het gegeven dat dit ministerieel besluit nog “*een kleine tien maanden*” loopt, doet geen afbreuk aan het feit dat het nog steeds van kracht is. Verzoeker betoogt ook niet dat dit besluit ondertussen zou zijn opgeschort of ingetrokken zoals bedoeld in de artikelen 26 of 46bis van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat het betrokken besluit is opgeheven door de vestigingsaanvraag. Hij verduidelijkt de wettelijke grondslag van deze stelling niet.

2.6. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiervoor te bepalen.

2.7. Zelfs indien wordt aanvaard dat verzoeker en J.H. en hun gemeenschappelijke kinderen een familiaal leven leiden in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog moet worden opgemerkt dat dit niet toelaat te besluiten dat er op verweerder een positieve verplichting zou rusten om verzoeker een verblijfsrecht toe te staan en dat het hem verboden zou zijn om een besluit tot terugwijzing dat eerder werd getroffen te handhaven. In dit verband moet worden geduïd dat verzoeker nooit tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd, zodat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat hem enig verblijfsrecht wordt ontnomen. Uit artikel 8 van het EVRM kan bovendien geen verplichting voor een Staat worden afgeleid om een vreemdeling van wie is gebleken dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde op het grondgebied toe te laten. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een familiaal leven kan ontwikkelen en niet elders zoals in Nederland, gezien zowel J.H. als hun gemeenschappelijke kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben. Het stond verzoeker vrij om argumenten inzake artikel 8 van het EVRM aan te voeren om het ministerieel besluit te doen opschorten of intrekken, quod non in casu.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA